

**Ульянова Вікторія Станіславівна,  
к. п. н., доцент, завідувач кафедри  
музично-інструментальної  
підготовки вчителя Комунального  
закладу «Харківська гуманітарно–  
педагогічна академія» Харківської  
обласної ради**

**ТЕХНОЛОГІЯ ВИКОРИСТАННЯ СИСТЕМИ АДАПТИВНОГО  
УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ МУЗИЧНОЇ ОСВІТИ У ПЕДАГОГІЧНОМУ  
ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ**

*Анотація.* У статті здійснено структурний аналіз розробки та впровадження педагогічних технологій у навчально-виховний процес педагогічних вищих навчальних закладів, у наукових підходах філософських та психолого – педагогічних досліджень. Зроблено висновки, що саме потребує реального дослідження як ключових принципів освітніх реформ, так і механізмів адаптивного управління якістю музичної освіти у ВНЗ.

*Ключові слова:* технологія, адаптивне управління, якість, музична освіта.

**Ульянова Виктория Станиславовна**

**ТЕХНОЛОГИЯ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ СИСТЕМЫ АДАПТИВНОГО  
УПРАВЛЕНИЯ КАЧЕСТВА МУЗЫКАЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ В  
ПЕДАГОГИЧЕСКОМ ВЫСШЕМ УЧЕБНОМ ЗАВЕДЕНИИ.**

*Аннотация.* В статье показан структурный анализ разработки и внедрения педагогических технологий в учебно-воспитательный процесс педагогических высших учебных заведений, в научных подходах философских и психолого – педагогических исследований. Сделаны выводы, что именно требуется для реального исследования как ключевых принципов

*образовательных реформ, так и механизмов адаптивного управления качества музыкального образования в высшем учебном заведении.*

***Ключевые слова:** технология, адаптивное управление, качество, музыкальное образование.*

**Ulyanova Viktoria**

**THE TECHNOLOGY OF USING ADAPTIVE CONTROL SYSTEM AS A  
MUSICAL FORMATION IN PEDAGOGICAL HIGHER EDUCATION  
INSTITUTIONS.**

***Abstract.** The article shows the structural analysis of development and implementation of educational technologies in the educational process of pedagogical higher education institutions, scientific approaches philosophical and psychological- pedagogical research. Concluded that it was necessary for real research as the key principles of educational reforms and mechanisms of adaptive management quality music education in higher education.*

***Keywords:** technology, adaptive management, quality music education.*

**Постановка проблеми.** Сьогодні актуальним є розгляд проблем модернізації управління закладами освіти, які фактично почали розроблятися дослідниками та органами управління освітою в Україні тільки впродовж останнього десятиріччя. Дослідження проблеми адаптивного управління якістю належить до найбільш актуальних проблем сучасної теорії освіти. Її актуальність зумовлена потребами практики, насамперед потребами різкого нарощування освітнього потенціалу нації, забезпечення конкурентоспроможності випускників загальноосвітніх шкіл і університетів на ринку праці як всередині держави, так і на міжнародному рівні.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Аналізуючи розробленість проблеми якості професійної підготовки майбутніх учителів у сучасних ринкових умовах, слід зазначити, що вона знайшла віддзеркалення в працях

Д. Алферової, В. Байденко, В. Бездухова, Н. Бібік, Л. Большакової, В. Бондаря, Ю. Варданяна, І. Гришиної, Є. Зеєр, І. Зимньої, Г. Єльнікової, В. Кальнея, Н. Кузьміної, Л. Мітіної, А. Маркової, В. Олійника, О. Пометун, Г. Пономарьової, Е. Соф'янц, В. Стрельникова, А. Хуторського, С. Шишова, П. Яременко та ін.

Розвиток теорії й методології управління в галузі вищої освіти, обґрунтування закономірностей, принципів, функцій управління розвитком ВНЗ здійснювали вітчизняні й зарубіжні вчені: В. Алфімов, Г. Артюх, Т. Боголюб, Л. Даниленко, Г. Дмитренко, Г. Єльнікова, Л. Карамушка, В. Крижко, Н. Коломинський, В. Луговий, Є. Павлютенков, А. Харківська, Є. Хриков, П. Ясінець та ін.

Над проблемою підвищення якості освітнього процесу працюють вітчизняні і зарубіжні науковці В. Алфімов, Г. Артюх, Т. Боголюб, Л. Даниленко, Г. Дмитренко, Г. Єльнікова, Л. Карамушка, В. Крижко, Н. Коломинський, В. Луговий, Є. Павлютенков. Проте на сьогодні ця проблема потребує подальшого аналізу, особливо коли йдеться про управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ.

**Мета статті** – розглянути технологію використання системи адаптивного управління якістю музичної освіти у педагогічному вищому навчальному закладі; здійснити структурний аналіз розробки та впровадження педагогічних технологій у навчально-виховний процес педагогічних вищих навчальних закладів.

**Виклад основного матеріалу.** Аналіз психолого-педагогічної літератури свідчить, що питанню розробки та впровадження педагогічних технологій у навчально-виховний процес приділяється постійна увага в теорії та практиці педагогіки середньої освіти. Пошук актуальних шляхів забезпечення високої ефективності навчально-виховного процесу, його раціоналізації з метою досягнення запланованих результатів, призвели до появи нового напрямку в освіті – проектування, конструювання та

впровадження педагогічних технологій. Існують різні підходи до розуміння та визначення поняття «технології». Звернемося до загального тлумачення поняття «технологія». Саме слово «технологія» походить від грецького «*techne*», що означає мистецтво, майстерність, і *logos* – наука, закон, а тому дослівно «технологія» – наука про майстерність. Цей напрям зародився в 60-ті роки ХХ століття в США, Англії й на сьогодні поширився практично в усіх країнах світу.

Тлумачний словник визначає технологію як сукупність виробничих процесів у певній галузі виробництва, науковий опис способів виробництва. Будь-яка діяльність може бути технологією або мистецтвом. Мистецтво засноване на інтуїції, технологія – на закономірностях науки.

Технологія (*techne* – мистецтво, ремесло, наука + *logos* – поняття, вчення) – це форма відображення людського інтелекту, сфокусованого на розв'язання суттєвих проблем буття. Відповідно, джерелом технології є людське буття. Такий підхід розглядає технологію як вираження розуму і здібностей людини. Технологія – це складова еволюції людства. Технологія – це така модель процесу, яка відображає ті суттєві характеристики реального процесу, що відбувається, сукупність яких є достатньою для ініціації процесу за описом<sup>1</sup>.

Технологія в будь-якій сфері – це діяльність, що максимальною мірою відображає об'єктивні закони певної предметної сфери і тому забезпечує найбільшу для даних умов відповідність результату поставленим цілям, тобто вона дозволяє забезпечувати результативність процесу на заданому рівні. У виробничих процесах технологія визначається як сукупність методів обробки, виготовлення, зміни стану, властивостей, форми, сировини, матеріалу чи напівфабрикату, що відбувається в процесі виробництва продукції. Інтерес до технологій (педагогічних, освітніх, соціальних та ін.) можна вважати закономірністю технологічної революції, що мала глибокий вплив на суспільну свідомість у ХХ столітті.

У психолого-педагогічній літературі поняття «технологія» використовується у різних значеннях. На думку Я. Яхніна, сучасне поняття «технологія» є змістовим узагальненням і включає три основні аспекти свого розгляду: науковий – технологія є науково розробленим розв'язанням певної проблеми, яке базується на досягненнях психолого-педагогічної теорії та передової практики; формально-описовий – технологія – це модель, опис цілей, змісту, методів та засобів, алгоритмів дій, що застосовуються для досягнення запланованих результатів; процесуально-дієвий – технологією є сам процес здійснення діяльності, послідовність та порядок функціонування та зміни всіх його компонентів, у тому числі об'єктів і суб'єктів діяльності<sup>2</sup>.

Поняття педагогічних технологій трактується з різних позицій. Так, дослідник еволюції поняття «педагогічна технологія» В. Боголюбов зазначає, що технологічна революція в освіті почалася ще в 40-х роках ХХ сторіччя (США), і в післявоєнний період стала настільки поширеною в світі, що можна її аналізувати за такими етапами:

I етап – «технологія в освіті» – поява в школах і вищих навчальних закладах різноманітних технічних засобів навчання в середині 40-х та середині 50-х років у США, а потім у більшості країн, у тому числі і в країнах колишнього СРСР;

II етап – виникнення ідеї програмованого навчання. Це період з середини 50-х років до середини 60-х років. Для цього часу характерна поява аудіовізуальних засобів навчання, створення та обладнання електронних і лінгафонних кабінетів. Змінилося й визначення поняття та місце терміну «технологія в освіті». Провідне місце посідає термін «технологія освіти» як сукупність методів та відповідних технологічних засобів, котрі дозволяють одержати прогнозований результат;

---

<sup>2</sup> Ясінець П. С. Якість освіти у ВНЗ / П. С. Ясінець – К.: Лібра, 2008. – 212 с

III етап – 70-і роки – характеризується появою більш ускладнених електронних засобів навчання, інформаційних, телекомунікаційних систем. Упроваджується системний аналіз у педагогічні науки, психологію навчання, управління пізнавальною діяльністю у вищих навчальних закладах і школах.

У кінці 70-х років (IV етап) педагогічна технологія стала предметом пильного суспільного інтересу та досліджень учених-педагогів М. Кларіна, А. Космодем'янської, І. Лернера, Н. Тализіної, І. Харламова, Ф. Янушкевича та ін.

V етап – з 80-х років застосовуються спеціальні програмовані засоби дисплейних класів.

На початку 90-х років у педагогічній практиці практично сформувався напрям, що вивчав різноманітні аспекти педагогічної технології. Наробки цього періоду містяться в роботах Ю. Азарова, Г. Бордовського, Л. Д'яченко та ін.

Характерно, що під час радикальних змін в освіті мають місце дві протилежні тенденції: тяжіння до технологізації та прагнення до творчості. Як зазначає В. Загвязинський, у дійсності ці два підходи (технологічний і творчий) нерідко взаємодіють, між ними відбувається взаємопроникнення. У творчому акті логічно вивірені кроки, що алгоритмізуються, виступають підготовчими ланками творчого прориву або способом закріплення, опанування, інтерпретації його результатів, тому можна говорити про технологічну підготовку творчого рішення, про алгоритмічні способи його усвідомлення та перевірки<sup>3</sup>.

У педагогічній літературі немає загальноприйнятого поняття педагогічної технології, що пов'язано, на думку В. Кременя, з тим, що постійно розробляються нові технології – економічні, екологічні, космічні, інформаційні тощо, і в різноманітності видів відображається їх сутність: у

процесі розвитку науки поняття про предмети «змінюються, уточнюються, поглиблюються і удосконалюються»<sup>4</sup>.

Пошук ефективних педагогічних технологій призвів, зрештою, до формування відповідного ринку, на якому діють, з одного боку, освітні заклади як головні споживачі цієї продукції та, з іншого, юридичні та фізичні особи – виробники як окремих освітніх технологій, так і цілих технологічних модулів.

Проведений аналіз показав, що потреба в новітніх розробках із часом не згасає, а, навпаки, зростає, що є свідченням прогресивних тенденцій розвитку освітньої галузі в інформаційному суспільстві. При розробці технології повинні чітко простежуватися як окремі етапи усього процесу, так і кінцевий його результат. Тож, головними складовими змісту технологізації є: розмежування процесу на внутрішні етапи, фази; обґрунтування поетапності дій; визначення алгоритму виконання всіх технологічних операцій; корекція дій залежно від змін у цьому процесі. Т. Назарова до числа суттєвих ознак технології відносить стандартизацію, уніфікацію процесу й можливість його відтворення відповідно до заданих умов<sup>5</sup>. О. Падалка та А. Нісімчук визначають педагогічну технологію як передбачену модель системи дій викладача і студентів, що необхідно виконати в ході оптимально організованого навчально-виховного процесу з метою одержання високого професіоналізму. На думку вчених, педагогічна технологія надає можливості: по-перше, у разі її застосування зводяться до мінімуму педагогічні експромти в практиці викладання програмного матеріалу, а практична діяльність спрямовується на проектування навчально-виховного процесу та наступного свідомого засвоєння знань студентами, залишаючи певний простір для пошуку й власної творчої діяльності; по-друге, на відміну від традиційних методичних розробок, які рекомендувались викладачами, педагогічна технологія – це проект (модель) навчально-виховного процесу, що визначає

---

4 Програма розвитку вищої освіти України «Основні засади розвитку вищої освіти України», ч.4, 2008р, с. 7.

5 Стрезікозін В. М. Управління навчальним процесом / В. М. Стрезікозін – К.: Освіта, 2007. – 269 с.

структуру та зміст навчально-пізнавальної діяльності самого студента з урахуванням розвитку його рис характеру та інтелектуальних можливостей; по-третє, суттєвою ознакою педагогічної технології є визначення мети діяльності викладача<sup>6</sup>.

За П. Яременко, основними характеристиками, що визначають сутність педагогічної технології, є такі: предметність, цілеспрямованість, процесуальність, структурність, цілісність, результативність, прогнозованість, відтворюваність<sup>7</sup>.

В. Сластенін і Е. Шиянов<sup>8</sup>, аналізуючи витоки технологізації педагогічного процесу, серед збуджуючих причин, які зумовлюють виникнення і практичне застосування педагогічних технологій, виділяють такі: необхідність упровадження в педагогіку системно діяльнісного підходу, систематизацію способів навчання в школі та у вищих навчальних закладах; потребу в здійсненні особистісно орієнтованого навчання на всіх ланках навчальної системи, зміни малоефективного вербального способу передачі знань; можливість експериментального проектування технологічного ланцюжка процедур, методів, організаційних форм взаємодії тих, хто навчається та педагогів, які забезпечують гарантовані результати навчання в навчальному закладі і знижують негативні наслідки роботи малокваліфікованого педагога.

А. Капто<sup>9</sup> дефініцію «педагогічна технологія» розглядає як систему освітнього процесу, яка складається з форм, методів, засобів, умов і процедур навчання в навчальній взаємодії при точному визначенні кінцевого результату. Також автор вважає, що педагогічна технологія – це не тільки застосування у навчальному процесі дидактичних і технічних засобів навчання та сучасної обчислювальної техніки, а й науково обґрунтоване

---

6 Синиця І. О. Педагогічний такт і майстерність учителя / Синиця І. О. – Київ: Рад. шк., 1981.

7 Яременко П. С. Якість освіти в Україні / П. С. Яременко – К.: Лібра, 2011. – 157 с.

8 Сластенін В. А. Рефлексивная культура учителя как субъекта педагогической деятельности / В. А. Сластенін // Пед. образование и наука. – 2005. – №5. – С. 37-42.

9 Перлова В. Складові педагогічної майстерності: класифікація професійно-педагогічних умінь / Перлова В. // Іноземні мови в навчальних закладах. – 2005. – №6. – С. 87-



дослідження, що дає можливість виявити діючі принципи навчання та розробити заходи оптимізації навчального процесу у вищій школі шляхом аналізу чинників, що підвищують професійно-освітню ефективність навчального процесу через інтегрування й диференціацію, моделювання й синтезування, конструювання прийомів і методів навчання, а також, що головне, можливе оцінювання застосовуваних методів викладачем.

Е. Полат<sup>10</sup> пропонує розглядати педагогічну технологію як сукупність науково обгрунтованих способів організації педагогічної діяльності (у тому числі способів і прийомів впливу педагога на себе і вихованців), здійснення яких призводить до оптимального вирішення поставлених завдань. Т. Вороніна<sup>11</sup> ототожнює поняття педагогічної технології і технології навчання, розглядає ці поняття як напрям педагогічної науки, що займається конструюванням оптимальних навчаючих систем, проектуванням навчальних процесів. У розумінні автора характерними ознаками технології навчання є: розробка діагностично поставлених цілей навчання; орієнтація всіх навчальних процедур на гарантоване досягнення навчальних цілей; оперативний зворотній зв'язок, оцінка результатів тощо.

Педагогічна технологія реалізується через систему складових, з-поміж яких виділяють: технологію педагогічного спілкування, педагогічної оцінки, педагогічних вимог, педагогічного вирішення конфлікту, педагогічного інформативного впливу; технологію організації групової виховної діяльності, створення ситуації успіху та сприятливого психологічного клімату, етичного захисту тощо. На наш погляд, таке визначення педагогічної технології не відбиває повної сутності навчально-виховного процесу, його форм, методів, засобів тощо. П. Ясінець<sup>12</sup> визначає педагогічну технологію як технологічний процес педагогічної діяльності викладача, що включає сукупність етапів розробки педагогічних проектів, їх реалізацію та оцінювання.

---

<sup>10</sup> Философский словарь / [под ред. И. Г. Фролова]. – М.: Политиздат, 1989. – 480 с.

<sup>11</sup> Куртон Е. Б. Управление образованием в условиях рынка / Е. Б. Куртон. – М.: Новая школа, 1997. – 144 с.

<sup>12</sup> Яременко П. С. Якість освіти в Україні / П. С. Яременко – К.: Лібра, 2011. – 157 с.

Заслуговують на увагу основні дидактичні принципи педагогічної технології, сформульовані О. Падалкою та А. Нісімчуком<sup>13</sup>. Вони вважають, що в основі сучасної педагогічної технології є теза про те, що розвиток і становлення майбутнього фахівця реалізуються в процесі виконання таких завдань: розвиток матеріально-технічної бази навчального закладу з урахуванням найважливіших досягнень науки й техніки на основі комп'ютеризації та вдосконалення інформаційної технології навчання; створення в навчальному закладі психологічної атмосфери, здатної сприяти співтворчості за схемою: викладач – студент – виробництво, співробітництву та розвитку навчально-пізнавальної активності студента; забезпечення в навчальному закладі педагогічних технологій як спільного руху викладачів і студентів шляхом вдосконалення професійного становлення особистості на основі певних принципів навчання. Автори також вважають, що неможливо за методологічну основу педагогічної системи брати уявлення про сучасний ідеал спеціаліста як гармонійну і всебічно розвинену особистість. У сучасних умовах підготовки випускника необхідно реалізувати конкретну мету навчання. Кожен студент має реалізувати свої здібності.

На думку М. Кларіна, педагогічна технологія означає системну сукупність і порядок функціонування всіх особистісних, інструментальних і методологічних засобів, що використовуються для досягнення педагогічних цілей<sup>14</sup>. При цьому автор визначає специфічні особливості педагогічної технології в її конструюванні, стверджуючи, що повинен здійснюватися такий навчальний процес, який спроможний гарантувати досягнення поставлених цілей. Тому важко не погодитися з прихильниками педагогічної технології у тому, що визначення цілей навчання через зміст предмета, процес діяльності педагога і тих, хто навчається, не дає повної уяви про передбачувані результати.

---

13 Синиця І. О. Педагогічний такт і майстерність учителя / Синиця І. О. – Київ: Рад. шк., 1981.

14 Петрушин В.И. Музыкальная психология / В.И. Петрушин. - М.: ВЛАДОС, 1997. – 384 с.

В. Беспалько, досліджуючи теорію педагогічних систем, підкреслює, що технологія навчання повинна бути попередньо (до практичної діяльності), детально й точно описана. Кожне дидактичне завдання потребує для його оптимального вирішення цілком визначені технології навчання, що зумовлюється трьома іншими елементами педагогічної системи: дидактичним процесом, організаційними формами навчання, педагогічною кваліфікацією викладачів. При цьому в технології навчання відбивається поетапний процес розв'язання дидактичного завдання<sup>15</sup>. Як нову прогресивну технологію навчання пропонує Л. Ричкова ситуативну технологію, що ґрунтується на використанні у навчальному процесі заздалегідь спроектованих дидактичних ситуацій і відносить цю технологію до інтелектуально насичених технологій моделювання навчально-пізнавальної діяльності. Утілення ситуативної технології в навчальний процес пов'язано з оволодінням педагогом навичками педагогічного проектування дидактичних ситуацій, яке відбувається у відповідності до етапів моделювання, складання проекту, конструювання та їх реалізації. Аналіз робіт вітчизняних і зарубіжних авторів з проблем педагогічної технології дозволяє зробити висновок, що досить вдалою є класифікація технологій С. Харченко та ін<sup>16</sup>, яка виділяє такі класи: за рівнем використання, філософською основою, провідним чинником, науковою концепцією, орієнтацією на особистісні структури, за характером змісту і структури, по типу організації та управління пізнавальною діяльністю тощо. У межах особистісно-орієнтованих технологій самостійними напрямками є гуманно-особистісні технології, технології співробітництва й технології вільного виховання. Будь-яка педагогічна технологія повинна задовольняти певним вимогам: концептуальність – кожна технологія повинна спиратися на певну наукову концепцію; системність, тобто визначатися взаємозв'язком її частин, цілісністю; керованість, що передбачає діагностичне ціле покладання, планування, проектування процесу навчання, поетапну діагностику,

---

<sup>15</sup> Беспалько В. П. Слагаемые педагогической технологии / Беспалько В. П. – М.: Просвещение, 1989. – 217 с

<sup>16</sup> Харламов И. Ф. Формирование личностных качеств в процессе воспитания / И. Ф. Харламов // Педагогика. – 2003. – № 3. – С. 52-59.

варіювання засобів і методів з метою корекції результатів; ефективність за результатами і оптимальними витратами, гарантованість досягнень певного стандарту навчання; відтворюваність, тобто можливість застосування (повторення, відтворення) педагогічної технології в інших однотипних умовах.

Розглядаючи педагогічну технологію, автори виділили в ній такі послідовні кроки: постановка цілей і їх максимально можливе уточнення; суворя орієнтація всього ходу навчання на навчальні цілі; орієнтація навчальних цілей, а разом з ними і всього ходу навчання на гарантоване досягнення результатів; оцінка поточних результатів, корекція навчання, спрямована на досягнення поставлених цілей; кінцева оцінка результатів.

Предметом адаптивного управління є процес і результат взаємоузгодження діяльності суб'єктів управлінського процесу в загальній середній освіті регіону. Завданням адаптивного управління є спрямування процесу на спільно «заданий» результат природовідповідним шляхом. Для цього необхідне відслідковування, яке супроводжується поточним самокоригуванням діяльності на основі рефлексії з боку суб'єктів та її періодичним регулюванням за даними результату цієї діяльності з боку керівних органів. шляхом прийняття відповідних управлінських рішень.

**Взаємозв'язок управлінських рівнів музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі**

<b>Рівень управління</b>	<b>Суб'єкти управління</b>	<b>Види діяльності</b>
1	2	3
Рекорат	Керівництво ВНЗ	Визначають критерії, показники, рівні результативності управління якістю музичної освіти у педагогічному ВНЗ, визначають їх вагомість, встановлюють

		норми оцінки; забезпечують контрольню-аналітичну діяльність факультетів, кафедр
Факультет	Керівництво факультету	Визначають критерії, показники, рівні результативності якості навчально-виховного процесу, визначають їх вагомість, встановлюють норми оцінки; забезпечують контрольню-аналітичну діяльність кафедр
Кафедра	Керівництво кафедри, викладачі	Визначають критерії, показники, рівні якості результатів музичної освіти, визначають їх вагомість, встановлюють норми оцінки; розробляють діагностичний інструментарій, забезпечують проведення моніторингових досліджень якості навчально-виховного процесу

У контексті нашого дослідження технологія включає спеціальні етапи, способи і засоби реалізації управлінського процесу, які забезпечують наскрізність мети, взаємоадаптацію суб'єктів управління і сприяють «включенню» механізмів саморозвитку.

На першому етапі – теоретико-експериментальному – розроблено методіку проведення дослідно-експериментальної роботи, визначені критерії та показники результативності управління якістю музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі; розроблені і апробовані методи та методіки педагогічної діагностики управління якістю музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі та проведено констатувальний

етап експерименту, спрямований на виявлення результативності управління якістю музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі з послідуочим аналізом і узагальненням отриманих даних.

Другий етап – процесуально-формульальний – присвячений проектуванню і розробці формульального етапу експерименту, створенню єдиного освітнього простору у ВНЗ; здійсненню навчально-методичного, психолого-педагогічного супровіду управлінської діяльності з метою підвищення результативності управління якістю музичної освіти у вищому педагогічному навчальному закладі.

Третій етап – завершально-аналітичний присвячено аналізу і математичній обробці результатів формульального етапу експерименту; узагальненню результатів експериментальної роботи; уточненню практичних висновків та рекомендацій щодо впровадження одержаних результатів у діяльність педагогічних ВНЗ щодо управління якістю музичної освіти.

**Висновки.** Нами здійснено структурний аналіз розробки та впровадження педагогічних технологій у навчально-виховний процес педагогічних ВНЗ. Виділено етапи реалізації управлінського процесу: теоретико-експериментальний, процесуально-формульальний, завершально-аналітичний, – які забезпечують наскрізність мети, взаємоадаптацію суб'єктів управління.

В подальшому, на нашу думку, додаткового дослідження потребують механізми адаптивного управління якістю музичної освіти у ВНЗ.